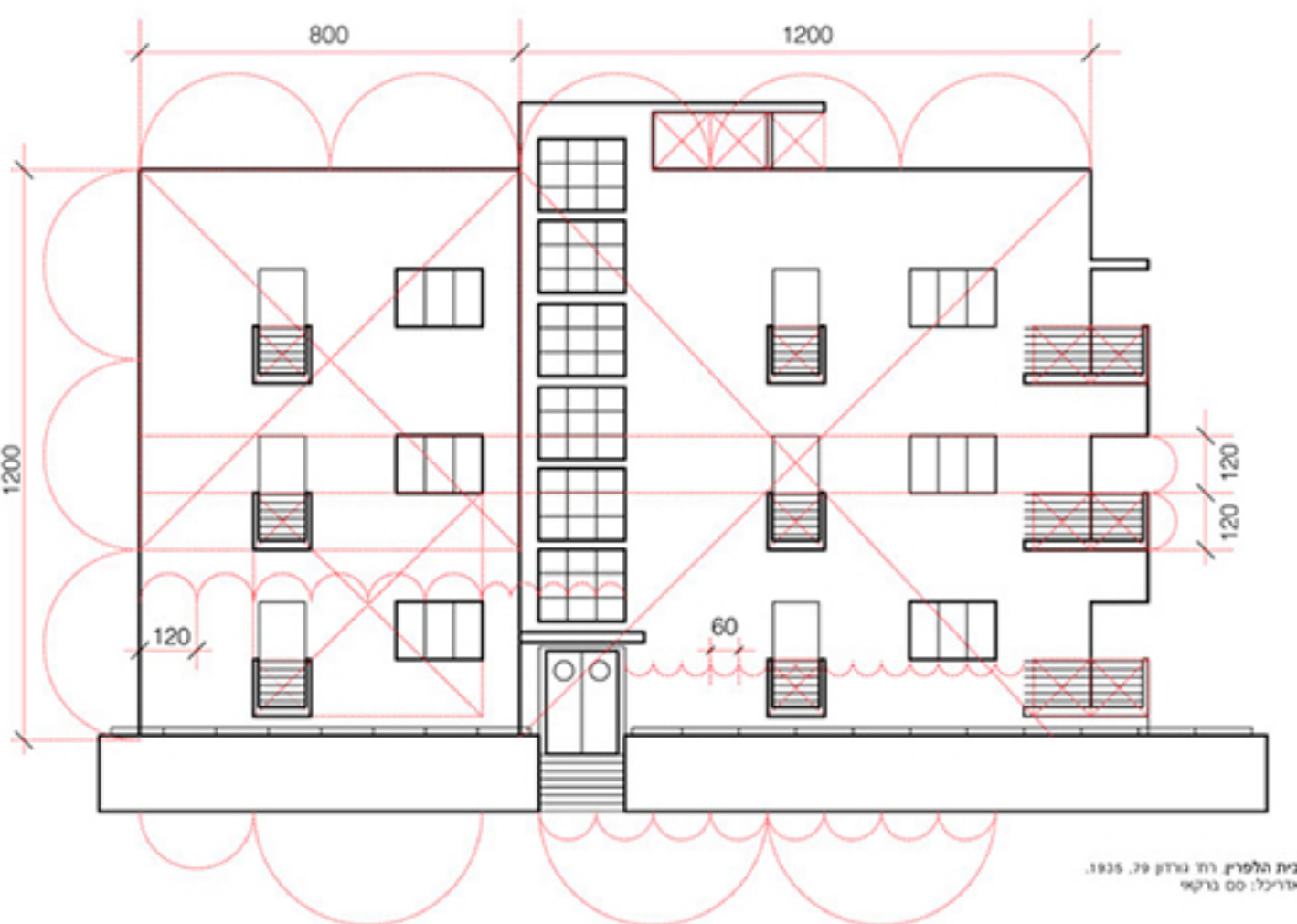

Local Architectural Language

ההשכלה הרבגונית של האדריכלים המקומיים ניכרת באדריכלות המודרנית של העיר ומעשירה אותה. מקורות ההשפעה העיקריים הם: האדריכל הצרפתי לה קורבוזיה, האדריכלות האקספרסיבית של אריך מנדלסון, בית הספר באוהאוס בגרמניה ובתי הספר בגנט ובבריסל. השפה האדריכלית המקומית היא מיזוג של מקורות ההשפעה השונים עם יסודות מתרבות הבנייה המזרחית ופתרונות פשוטים לבעיות האקלים. משטחי הזכוכית הנדיבים של המודרניזם האירופי נעלמו בארץ, כי לא אפשרו לווסת את האור החזק ואת החום הגבוה. רמז להם נותר רק בחלונות חדרי המדרגות. המבנים חולקו לכמה גושים עם בליטות ונסיגות, כדי לאפשר את קליטת הבריזה. חלונות ה"סרט" הארוכים הוחלפו במרפסות ארוכות, שקועות בתוך המסה, עם אמצעי הצללה כמו גגונים, סינרים, חריצי אוורור וכד'.

הושאלו אלמנטים מהמסורת המזרחית, כגון חצרות הפאטיו, צהרי אוורור עליונים-עגולים או מרובעים-ארכאדות ושימוש במשרביות (חלקי קירות או מעקות מחוררים המאפשרים מבט החוצה ואוורור החללים האחוריים תוך שמירה על פרטיות). הבתים הבולטים ניחנו בפרופורציות מדודות בחזיתות, יופיים המינימליסטי מתגלה לא אחת באיזון הנכון בין האופקי לאנכי, או בין שטח הפתחים לשטח הקירות האטומים. ראה לדוגמא יחסי פרופורציות בחזית של המבנה מרחוב גורדון 79.

המבנים בעיר מתייחסים לרחוב במגוון דרכים: באמצעות נסיגות מקו הרחוב, לשם יצירת חצרות נדיבות, הפונות לרחוב ומרחיבות את שטחי הירק הציבוריים. התעגלות הבתים בפינות הרחוב מרחיבה את ההצטלבות ומגדילה את שדה הראייה. הדגשות אופקיות, האופייניות לשפה המודרנית, מחברות בין הבתים ויוצרות דיאלוג המשכי לאורך הרחוב. כל אלה הופכים את המקבץ הבנוי למצרף (פאזל) של אלמנטים התלויים זה בזה ויוצרים מקשה אחת שלמה.

צירוף ההשפעות האירופיות וההתאמה לתנאי האקלים ולתרבות הבנייה המקומית הולידו שפה מקומית עשירה, המתבטאת בשבירה חזקה של המסות עם בליטות ונסיגות משטח הפנים של הקירות ועם משחק רבגוני של מרפסות, המופיעות באין ספור צורות. תלת ממד חזק, האקספרסיביות של העקומה וזרימת הקווים האופקיים יצרו אפקטים חזקים של משחקי אור וצל, שהפכו לאחד המאפיינים הבולטים של האדריכלות בעיר. "העיר הלבנה" מייצגת אדריכלות טהורה וברורה, נקייה וחופשית מכל קישוט שווא. גם השימוש הנפוץ בטיח החלק והלבן, שמבליט את יופיים של הגושים העומדים באור, תרם רבות לדימוי הזה.

Tel Aviv's modern architecture is conspicuously enriched by the multi-disciplinary education of its architects. Their major sources of inspiration include French architect Le Corbusier, Erich Mendelsohn's expressive architecture, the German Bauhaus school, and the architectural institutes in Ghent and Brussels. The local architectural language is a fusion of these diverse sources with elements derived from the Middle Eastern masonry culture and with simple solutions to climatic problems.

Disallowing regulation of the strong light and oppressive heat, the generous glass surfaces of European Modernism have disappeared in the move to Tel Aviv, leaving but a hint in the form of stairwell (thermometer) windows. Buildings were divided into several blocks with protrusions and recessions to catch the breeze. The long ribbon windows were replaced by long recessed balconies, with shading devices such as cantilevered concrete canopies, concrete skirts, ventilation slits, etc. Elements were borrowed from the Middle Eastern and Mediterranean traditions, such as patios, round or rectangular upper ventilation openings, arcades, and mashrabiya (screened parts of walls or balustrades providing ventilation of rear spaces and a view of the outside, while ensuring privacy). The most outstanding buildings are meticulously proportioned in their façades; their minimalist beauty often lies in the precise balance between horizontality and verticality, or between the area of the openings and the impervious wall area (see drawing of the building on 79 Gordon St.).

The city's buildings refer to the street in diverse manners: by recessions from the street line to create spacious street-facing gardens that expand the public green areas; by rounding buildings on street corners to expand the intersection and increase the field of vision; by horizontal emphases typical of the modern language, linking buildings and creating a continuous dialogue along the street. All these transform the built-up sequence into a jigsaw-puzzle of interdependent elements, forming a homogenous fabric.

The adaptation of European influences to the local climatic conditions and masonry tradition has spawned a rich vernacular language, manifested in a pronounced break-up of masses by means of protrusions and recessions from the surface of the walls, as well as the playful dialogue of balconies in myriad forms. The distinct three-dimensionality, the expressive qualities of the curve, and the flow of horizontal lines generate a strong interplay of light and shade, one of the hallmarks of Tel Aviv architecture.

The White City symbolizes pure, lucid architecture, free of redundant ornamentation, an image greatly enhanced by the prevalent use of smooth light-colored plaster that highlights the beauty of the volumes in the bright Mediterranean sunlight.